

גמ"ר 484/11/10 - מדינת ישראל נגד יעקב ישראל ישרון

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

גמ"ר 484-11-10 פרקליטות מחוז דרום שלוחת לכיש נ' ישרון
תיק חיצוני: 4942/10

בפני	כב' השופטת רבקה שורץ
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יעקב ישראל ישרון

החלטה

בתום חקירת הנאשם בבית המשפט התנגד בא כוחו להגשת הודעת הנאשם, שנגבתה עת היה מאושפז בבית החולים, אזוק ברגלו למיטת בית החולים בתנאי מעצר.

ב"כ הנאשם טען, כי ההודעה נמסרה שלא מרצון חופשי - בניגוד לסעיף 12(א) לפקודת הראיות וכי נסיבות גביית ההודעה מצביעות על פגיעה מהותית בזכות היסוד של הנאשם להליך הוגן.

הסניגור גורס כי הנאשם לא היה כשיר פיזית ונפשית למסירת ההודעה והוא סבור, כי לא הוכחו נסיבות גבייתו והוא לא הוצג אישור רפואי, המאשש כשירותו של הנאשם - בשעתו חשוד - לחקירה.

הסניגור טען כי הסרטונים שתיעדו מהלך גביית ההודעה ואשר הוצגו בבית המשפט במהלך עדות הנאשם מהווים חיזוק לטענותיו.

הסניגור היפנה לדברי הנאשם לחוקר טרם גביית ההודעה לפיהם הוא אינו כשיר לחקירה בשל כאביו.

הוסיף הסניגור וטען כי החקירה התנהלה מבלי לאפשר התייעצות עם עורך דין, כי החקירה הייתה מגמתית, בוטה, עם שינויי אינטונציה וניסיון פסול להשפיע על הנאשם.

לפיכך נתבקש בית המשפט לפסול את ההודעה.

מנגד, ב"כ המאשימה מתנגד לעמדת ההגנה והוא סבור כי הסרטונים בהם צפה בית המשפט מתארים מצב הפוך ממה שמבקשת ההגנה להסיק.

ב"כ המאשימה מפנה לאזהרה אשר הוקראה בבירור לנאשם ותועדה בווידיאו, ליצירת הקשר הטלפוני בין הנאשם וסנגורו באמצעות מכשיר הפלאפון של החוקר, לעדות החוקר כי התייעץ עם רופא טרם החקירה אשר אישר לו כי אין מניעה רפואית לחקור את הנאשם באותה עת, לכניסת רופא ופסיכיאטר לחדרו של הנאשם במהלך החקירה- מבלי להעיר לחוקר על עצם החקירה, לחילופי הדברים שהתנהלו בין הנאשם לבין הפסיכיאטר בהתייחס להמלצה לטיפול במסגרת הקהילה לכשישוחרר, ולהתרשמות מהתנהגות הנאשם עובר לחקירה.

ב"כ המאשימה סבור כי הגם שהנאשם היה מעורב בתאונת דרכים לא קלה שתוצאותיה קשות, והגם שהצגת שאלות סמוך לאחר התאונה - יום לאחר התרחשותה- אינה סיטואציה נוחה, המדובר בפררוגטיבה של המשטרה לחקור את נסיבות התאונה, חובתה לקבל את תגובת החשוד לנסיבות ולחשדות שמא יעלה סוגיות שיצריכו בדיקה שראוי שתיעשה מוקדם וסמוך למועד התרחשות התאונה.

ב"כ המאשימה גורס כי ניתן להתרשם מהסרטונים שהנאשם הבין את משמעות האזהרה וכי לא נכפה עליו להשיב לשאלות. הנאשם יכול היה לשמור על זכות השתיקה אך בחר שלא לעשות כן וכי כשהשיב- ענה תשובות קוהרנטיות ורלוונטיות לנושא החקירה.

לאחר ששמעתי את עדות הנאשם בבית המשפט תוך כדי צפייה בסרטוני הווידאו שתיעדו מהלך חלקי של גביית העדות ע"י חוקר המשטרה אשר כלל אזהרה שהוקראה לנאשם - אז חשוד-, ובחנתי את טיעוני הצדדים לבקשה לפסילת ההודעה כראייה, הגעתי למסקנה כי אין לפסול את ההודעה מטעמי קבילות וכי יש לקבלה כראייה, כאשר שאלת המשקל תיבחן בסיכומים אם אדרש לכך.

אף שעסקינן בתאונת דרכים קשה שתוצאותיה טראגיות הן למשפחת הקורבנות- 7 במספר- והן לנאשם כנהג, ואף שאין ספק כי הנאשם חווה טראומה קשה תולדת התאונה ותוצאותיה, אין בכך כדי למנוע מחוקרי משטרת ישראל לבצע מלאכת חקירת התאונה הכוללת אסוף ממצאים, גביית הודעות מעדים לתאונה לרבות מנהגים שהיו מעורבים בתאונה. איסוף נתונים ומידע מעדים נחוץ להבהרת התמונה וירידה לחקר האמת מה גם שיכול שנתונים שמוסרים נהגים יצריכו בדיקה ע"י חוקרי התאונה, בדיקה שכזו ראוי שתעשה מוקדם וסמוך ככל שניתן למועד התרחשות התאונה.

עצם אשפוזו של נהג עקב תאונה אינו משחרר אוטומטית מחקירה.

הנחקר אינו אמור לקבוע בעצמו אם הינו כשיר לחקירה אם לאו.

אף שאפשר להבין, כי על רקע תוצאות התאונה העדיף הנאשם כי יניחו לו לנפשו, ואולם נסיבות גביית ההודעה, עיתוי גבייתה ומקום גבייתה הם חלק מאי הנוחות "הטבוע" בחקירה שנדרשה כדי ללמוד על נסיבות קרות התאונה ולא כדי לשבור את רוחו של הנאשם - אז החשוד.

מכלול הנסיבות שתועדו בווידיאו במהלך החקירה מלמד כי הנאשם הוזהר טרם מסר הודעה, כי ניתנה לו זכות להיוועץ עם עורך דין וכי ההודעה נמסרה מרצון חופשי.

החוקר העיד כי טרם גביית ההודעה שוחח עם רופא שאישר כי ניתן לבצע חקירה לנאשם והחוקר כתב מזכר לגבי שיחה זו עם הרופא.

מהמתועד בסרטי הוידאו ניכר כי תחילה היו מספר ניסיונות לבצע חקירה, שלא צלחו, בשל אי שיתוף פעולה מצד הנאשם, אולם בסופו של דבר ולאחר שהוזהר וניתנה לו הזדמנות לשוחח עם עו"ד - מסר הנאשם פרטים על נסיבות קרות התאונה באופן ענייני - מרצון חופשי וללא כפייה .

במהלך החקירה נכנסו רופאים לחדרו של הנאשם ושוחחו עימו. החוקר הציע לעזוב את החדר באותה עת אך לא נדרש לכך. אם הנאשם סבר כי אינו כשיר למסירת עדות יכול היה לנצל את כניסת הרופאים לחדרו - אחד מהם היה הפסיכיאטר - לבירור סוגיית הכשירות עימם באותה עת. דא עקא הנאשם לא עשה כן ובחר להמשיך במסירת ההודעה לאחר צאת הרופאים מן החדר.

באשר לטון החקירה, האינטונציה ואופן התנהלותו של החוקר כפי שעולה מהתיעוד - אין לראות בהם אמצעי פסול הפוגע בקבילות ההודעה.

אמנם בשל תקלה לא תועד כל מהלך החקירה, ואולם די בסרטונים שבית המשפט צפה כדי לבסס את התרשמותו הנוגעת להחלטה זו.

באשר לכבילת רגלו של הנאשם למיטה - זו לא נועדה לשבור את רוחו של הנאשם בחקירה.

הכבילה נבעה מעניין בטיחותי נוכח היותו במעצר.

המדובר בפעולה הנכללת בגדר סמכויות חקירה כלליות.

הכבילה באזיקים כאן אינה מהווה אמצעי פסול הפוגע בקבילות [עיין והשווה: בג"צ 5100/94 הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל נגד ממשלות ישראל, פדי' נג' (4) 817, עמ' 837-836].

גם אם נפלו פגמים בהתנהלות החוקר ו/או אם ניתן היה לבצע את החקירה באופן ראוי יותר ו/או בתנאים אופטימליים - ללא תקלות ומבלי לעורר תהיות המקשות על הירידה על חקר האמת - אין המדובר בפגמים היורדים לשורש ענין המביאים לפסלות ההודעה. משקל ההודעה יבחן בהמשך .

"הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוהגת עמנו מאז ומתמיד, ולפיה ראיה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, לבית-המשפט מסור שיקול-דעת לפסול קבילותה של ראיה בפלילים, אם הוא נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וכי קבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן החורגת מגדריה של פסקת ההגבלה" (עמ' 90 לפסה"ד, פסקה 76).

ובהמשך ישיר לכך:

"לא כל סטיה מכללי החקירה ולא כל אמצעי שהופעל בחקירה, גם אם אינם מקובלים על בית המשפט, יביא לפסילת הראיה" (עמ' 84 לפסה"ד פסקה 70). [עיין: ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח' (4.5.2006)].

סופו של דבר דין טענת ההגנה להידחות והודעת הנאשם תתקבל כראייה.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ט' אייר תשע"ה, 28 אפריל 2015, בהעדר
הצדדים.